

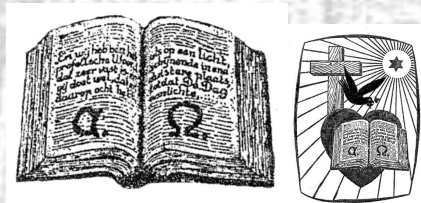
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswegen de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Psalm 91.

Laten we beginnen met deze Psalm is haar geheel te lezen. *“Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, vernacht in de schaduw des Almachtigen. Ik zeg tot de Here: Mijn toevlucht en mijn vesting, mijn God, op wie ik vertrouw. Want Hij is het, die u redt van de strik des vogelvangers, van de verderfelijke pest. Met zijn vlerken beschermt Hij u, en onder zijn vleugelen vindt gij een toevlucht; zijn trouw is schild en pantser. Gij hebt niet te vrezen voor de verschrikking van de nacht, voor de pijn, die des daags vliegt; voor de pest, die in het duister rondwaart, voor het verderf, dat op de middag vernielt.*

Al vallen er duizend aan uw zijde, en tienduizend aan uw rechterhand, tot u zal het niet genaken; slechts zult gij het met uw ogen aanschouwen, en de vergelding aan de goddelozen zien. Want Gij, o Here, zijt mijn toevlucht. De Allerhoogste hebt gij tot uw schutse gesteld; geen onheil zal u treffen, en geen plaag zal uw tent naderen; want Hij zal aangaande u zijn engelen gebieden, dat zij u behoeden op al uw wegen; op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.

Op leeuw en adder zult gij treden, jonge leeuw en slang zult gij vertrappen. Omdat hij Mij zeer bemint, zal Ik hem bevrijden; Ik zal hem beschutten, omdat hij mijn naam kent. Roept hij Mij aan, Ik zal hem antwoorden; Ik zal in de benauwdheid bij hem zijn, Ik zal hem uitredde en tot ere brengen. Met lengte van dagen zal Ik hem verzadigen, en Ik zal hem mijn heil doen zien”.

Dit is een wonderbare Psalm, die reeds voor velen tot grote zegen is geweest, en wel voor hen, die in de loop der vele eeuwen door het geloof de geest van deze Psalm zich eigen hebben gemaakt.

Een zeer vroom en godvrezend arts heeft eens gezegd, dat deze Psalm het beste voorbehoedsmiddel is voor elke besmettelijke ziekte, want het is een hemels medicijn, die bevrijdt van alle vrees en angst.

We weten niet wie de dichter van deze Psalm is, die door de Heilige Geest gebruikt werd, om deze Psalm te dichten. De oude Joodse overlevering zegt, dat het een Psalm van Mozes is; hoewel wij dit niet zeker weten, is er toch wel een aanwijzing, dat dit inderdaad zo moet zijn, want het bijzondere taal eigen van deze Psalm komt geheel overeen met dat van Deuteronomium, dat ook door Mozes geschreven is. Maar hoe het ook zij, dat doet niet ter zake, want de eigenlijke Auteur is God zelf.

Wij weten, dat dit een afbeelding is van onze ware grote Hogepriester, die in de volheid van de tijd gekomen is om verzoening te doen en dat niet met het bloed van stieren of bokken, maar met Zijn eigen bloed; en Hij is met Zijn eigen bloed ingegaan in dat waarachtige Heilige der Heiligen voor Gods aangezicht.

Daarom is de Troon van God alleen voor dezen, die zich door Zijn bloed hebben laten verzoenen; zo is die Troon van God nu een Genadetroon geworden voor alle ware gelovigen, die hun blik gericht hebben op die Genadetroon van God en op het Bloed der verzoening. Maar er zijn slechts weinigen, die daar ook gezeten zijn. Het is alleen voor hen: *“Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten gezet is”.*

Ja, er zijn wel gelovigen, die niet alleen hun blik er op gericht hebben en die van tijd tot tijd wel naderen tot dat aller Heilige en dan ook wel bijzondere zegeningen hebben, maar zij wijken daar dan weer vandaan.

Wij zouden ze naar de indeling van de Tabernakel meer Voorhofchristenen kunnen noemen. Zij komen wel in de Voorhof ter verzoening en zij gaan wel binnen, maar blijven niet in dat Allerheiligste. En deze weg is nu voor al Gods kinderen toch open, zoals Hebr. 10:19 het duidelijk zegt, dat wij nu een vrije toegang hebben door het Bloed van Jezus tot de Troon der Genade, langs een nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het Voorhangsel, dat is immers Zijn Vlees.

Waar hier staat in Ps. 91:1. *“Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten”*, betekent dit laatste Woord in de grondtekst letterlijk: wonen in ruste of blijven met standvastigheid, wat de eigenlijke vertaling zou moeten zijn.

Dus, die gelovigen, die inwonen bij God, die de Allerhoogste tot hun woonplaats hebben verkoren, die daar dus blijvend in ruste zijn, voor hen zijn deze bijzondere zegeningen. Dat kan ook niet anders. Die bijzondere zegeningen worden niet door God aan bepaalde gelovigen onthouden, want Hij wil ze aan allen geven, maar er zijn vele gelovigen, die zichzelf die zegeningen onthouden, door niet in te gaan in het Heilige der Heiligen, om dag en nacht in Hem te rusten.

Er is dus een onderscheid tussen deze twee groepen van gelovigen, wat wij door de hele Bijbel vinden. Ik wil u enkele voorbeelden uit het Oude Testament en Nieuwe Testament laten zien.

Wij vinden dit al bij Abraham en Lot. Beide zijn zij kinderen Gods, echte gelovigen, maar er is onderscheid. Lot is het type van de vleselijke Christen; hij geloofde in God, maar hij koos voor zich, de vruchtbare vlakte van Sodom en Gomorra, om het hier nog zo aangenaam mogelijk te hebben naar het vlees, hoewel de mensen, die daar woonden, zeer zondig waren.

Dan lezen wij in Gen. 13 hoe Lot eerst zijn tenten opsloeg bij Sodom; maar in Gen. 14 lezen wij, dat hij er in woont. En we weten de droeve uitkomst hiervan.

Broeders en zusters, wij leven in een ernstige tijd, een tijd, waarvan de Schriften ons duidelijk hebben vermeld en vooral de apostelen en de profeten van het Nieuwe Testament, hoe de dagen van het einde van dit genade tijdperk zeer boos zullen zijn. We zien het om ons heen en weten het maar al te goed, hoe wij eigenlijk te midden van een Sodom en Gomorra verkeren met een wetteloosheid, die van dag tot dag steeds meer en meer toeneemt.

Het is een boze tijd, waarvan het profetisch Woord, dat zeer vast is, gesproken heeft en waarvan de Heer Jezus en de apostelen ook gezegd hebben, dat er oorlogen en geruchten van oorlogen zullen komen, vreselijke natuurrampen, pestilentiën, aardbevingen en vloedgolven, want de krachten van de hemelen zullen bewogen worden. Maar kijkt u eens, naar wat God belooft aan zegeningen voor die gelovigen, die in rust bij Hem wonen, die gezeten zijn in de schuilplaats des Allerhoogsten.

Wij zien het verschil ook bij Abraham en Lot. Lot was daar niet gezeten en wat was het gevolg daarvan? Toen de maat vol was van Sodom en Gomorra en God het gericht niet langer kon terughouden, zodat het vuur en zwavel van de hemel ging regenen, dan lezen wij, hoe door het gebed van Abraham, God, Lot nog bedacht en hem eruit haalde.

Maar hij kwam eruit als naakt, berooid, beroofd, hij kon niets meer mee nemen. Want hij kon niet zeggen, wat hier in vers 10 staat: *"Geen onheil zal u treffen en geen plaag zal uw tent naderen"*, want de plaag naderde wel de tent van Lot en hij moest eruit gerukt worden en alles achterlaten en vluchten naar een spelonk, terwijl zijn vrouw omkwam en zijn kinderen al zover besmet waren, zodat zij de moeders werden van een zeer vervloekt en goddeloos nageslacht. Hoe ontzettend!

Kijk nu eens naar Abraham, die wandelde met God en daarom kon God tot Abraham spreken als tot een vriend en hem alles openbaren, wat Hij zou gaan doen: *"Zou Ik Abraham iets verzwijgen, wat Ik ga doen"*? Waarom?

Omdat aan Abraham deze bijzondere zegeningen waren verbonden, daar hij in de schuilplaats bij God zat, waar hij de verborgenheden van God leerde, zoals wij later voor de N.T. Gemeente die zelfde beloften lezen in Openbaring 2.

Dan ziet u, hoe het Woord daar vol van is, want daar belooft de Here Jezus aan enkele bijzondere overwinnaars ook een bijzondere gunst. Dat lezen we in vers 17: *"Wie een oor heeft, die hore wat de Geest tot de gemeente zegt. Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt"*.

In de gemeente van Perganum waren allen gelovigen en zijn dus allen voor de eeuwigheid behouden. Maar een bepaalde groep van overwinnaars, die met de Heer wandelden en op bijzondere wijze Hem getrouw bleven, die zouden krijgen van het verborgen manna.

Dat lag in de Ark, in de Troon van God. Want wij weten immers, dat daar de gouden kruik met het manna lag in de Ark, die in het Heilige der Heilige stond. En omdat die gelovigen, daar bestendig wonen en gezeten zijn in het Heilige der Heilige, daarom ontvangen zij dat verborgen manna, wat God hen geven wil, want zij zijn huisgenoten Gods.

Ook ontvangen zij die witte steen, met een nieuwe naam. De overlevering zegt, dat bepaalde vorsten aan hun gunstelingen een witte steen gaven, die hen toegang gaf tot de geheime raadsvergaderingen, die zij hielden. Dat was dus het toegangsbewijs, dat zij bij die geheime raadszittingen mochten aanzitten.

Zo geeft Jezus die witte steen aan de Zijnen, die Hem tot een schuilplaats voor dag en nacht hebben, aan hen, die wij zouden kunnen noemen Heiligdomschristenen, in tegenstelling tot de Voorhofchristenen. Zo was het dus ook bij Abraham, want God zei (Gen 18:17) *"Zou Ik voor Abraham verbergen, wat Ik ga doen?"* Abraham had dus een witte steen, omdat hij bij God inwoonde.

Zo zien we, hoe deze Psalm ook op Abraham betrekking had, want in vers 7 lezen wij: *"Al vallen er duizend aan uw zijde en tienduizend aan uw rechterhand, tot u zal het niet genaken; slechts zult gij het met uw ogen aanschouwen en de vergelding aan de goddelozen zien"*.

Dat is gebeurd! Abraham stond op een berg en zag hoe God het gericht aan Sodom en Gomorra voltrok, terwijl Lot door een engel er uitgetrokken moest worden. Abraham heeft het gezien en er vielen duizenden aan zijn zijde, maar het geraakte niet tot hem en kwam zelfs niet tot aan zijn tent.

Ook Mozes heeft dit ervaren in zijn dagen, toen hij als middelaar van het Oude Verbond, het volk Israël en allen, die zich bij hen aansloten, uit Egypte leidde en die gered en bevrijd werden. Want die hadden allen het geslachte lam in huis genomen en het bloed aan de zijposten en bovendorpel gedaan. Zij allen zijn ook door het water van de doop gegaan in de Schelfzee, de doop in Mozes. Ook hebben zij allen van dat hemelse manna gegeten en van dat wonderbare water uit de Rots gedronken.

Maar in het merendeel van hen had God geen welgevallen. Waarom niet? Omdat hun hart bleef hangen aan Egypte, aan de vleespotten van Egypte: daarom waren zij altijd aan het murmureren. Zo weten wij ook, dat er eigenlijk maar twee waren, die apart stonden, n.l. Jozua en Kaleb.

Maar die anderen stelden God in een kwaad daglicht, want zij vertrouwden God niet, omdat zij zo vleselijk waren. Zij geloofden God niet, dat Hij hun de overwinning kon geven, nadat de twaalf verspieders daar geweest waren. Deze immers zeiden: *"Ja, het land is goed, maar er zijn zulke geweldige sterke vijanden, die wij niet aan kunnen, want er wonen Enakskinderen, de reuzen en daar zijn versterkte ommuurde steden, en daar zouden wij allemaal omkomen"*.

Hoewel God dag en nacht wonderen in hun midden deed, geloofden zij Hem niet en vertrouwden niet op Hem. En daar komt het nu juist op aan.

Wat staat er nu in die eerste twee verzen van Psalm 91: *"Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, vernacht in de schaduw des Almachtigen. Ik zeg tot de Here: Mijn toevlucht en mijn vesting, mijn God, op wie ik vertrouw"*.

Kunt u dat ook zeggen? Ik wilde wel, dat ik het u kon ingeven, deze Geest, die uit deze Psalm tot ons spreekt. Daar is bij alle gelovigen een algemene waarheid, die zegt, dat God een toevlucht is en een vesting.

Maar zo maken wij Hem niet tot ons persoonlijk bezit. Zij zeggen wel: Mijn toevlucht, maar wat betekent dat? Als God mijn toevlucht is, dan betekent dat, dat ik van Hem ben en Hij van mij is op Wie ik volkomen vertrouw. Daar spreekt dezelfde Geest, die ook Jozua en Kaleb hadden, waarvan God zegt: *"zij hebben een andere Geest"*.

U weet , wat er gebeurde in die woestijn, waar God zei: *"geen één van de mannen, die uitgetrokken zijn uit Egypte, zal inkomen in het beloofd land; zij zullen allen sterven in de woestijn"*.

Zo heeft God 40 jaar lang hen door de woestijn laten gaan, totdat de laatste man gestorven was, alleen Jozua en Kaleb bleven leven. Deze hebben ervaren dat er duizenden aan hun zijde voelen en tienduizenden aan hun rechterhand.

Al die duizenden, die dus met Jozua en Kaleb uit Egypte getrokken waren, vielen en stierven in de woestijn, maar zij bleven leven temidden van de gerichten van God en gingen levend het erfdeel in. Waar zijn dezulken vandaag, die leven uit deze Geest en die niet hinken op twee gedachten, maar uit de Geest, waaraan God getuigenis geeft.

Daar lezen wij in Num. 14:24, waar God zegt: *"Doch omdat mijn knecht Kaleb een andere geest geweest is, en hij Mij volkomen gevolgd heeft (Ja, niet alleen in de voorhof, maar ook in het Allerheiligste), zal ik hem brengen naar het land, waar hij heen geweest is, en zijn nakomelingen zullen het bezitten"*.

Dan lezen wij in Jozua 14 de wonderlijke geschiedenis van Kalebs getuigenis, hoe hij 40 jaar oud was, toen hij het land Kanaän verspiedde, en nu 85 jaar oud was en zeggen kon, dat hij nog even sterk, even krachtig en even gezond was als toen hij 40 jaar oud was. Waarom?

Omdat hij in de schuilplaats van de Allerhoogste zat en daarom heeft God hem met lengte van dagen verzadigd, zoals Psalm 91 zegt. Dat doet de Heer in vervulling gaan voor diegenen, die in de schuilplaats van de Allerhoogste verblijven.

Ook Mozes heeft dat ervaren, want hij werd 120 jaar oud en zijn oog was niet verzwakt en zijn gehoor was even sterk en ook zijn lichaam. Hij stierf niet door ouderdom, maar God nam hem weg op 120 jarige leeftijd, toen hij nog in volle kracht van zijn leven was.

Kaleb zegt in Jozua 14:8. *"Terwijl mijn broeders, die met mij opgetrokken waren (Hij noemt hen broeders, want het zijn gelovigen), het hart van het volk deden versmelten, bleef ik volkomen trouw aan de Heer, mijn God"*. En wat krijgt hij dan?

Dat staat in vers 13-14. *"Toen zegende Jozua hem en gaf aan Kaleb, de zoon van Jefunne, Hebron ten erfdeel"*. Daarom is Hebron het erfdeel van Kaleb, de zoon van Jefunne, de Keniziet tot op de huidige dag, omdat hij volkomen trouw gebleven is, aan de Heer, de God van Israël.

Hij kreeg dus naast zijn gewone erfdeel, Hebron als bijzonder erfdeel. Weet u wat Hebron betekent? Gemeenschap of verbond of ook plaats van het verbond. Deze leven dus in een bijzonder verbond met God, zij hebben een bijzondere gemeenschap met God, omdat zij niet wijken uit het Heiligdom. Hoe wonderbaar! Zij hebben alles doorstaan en zijn levend ingegaan in het land der belofte.

Ook in het Nieuwe Testament kunnen wij dergelijke voorbeelden vinden van diegenen, die in Zijn Heiligdom wonen, die God tot hun woonplaats maken en in Hem blijven schuilen en aan wie God bijzondere zegeningen geeft.

Zo vinden wij in Lucas 2 een Simeon en een Anna genoemd. Van Simeon wordt in vers 25 gezegd, hoe hij niet alleen rechtvaardig en vroom was, maar dat hij ook de vertroosting van Israël verwachtte en dat de Heilige Geest op hem was. Deze Simeon was een gelovige, die voortdurend met de Heer verkeerde, vandaar mochten zijn ogen ook de heerlijkheid zien, die voor de anderen verborgen bleef.

In vers 36 en 37 lezen wij van Anna. *"Ook was daar Anna, een profetes, een dochter van Fanuel, uit de stam van Asser. Zij was op hoge leeftijd gekomen, nadat zij met haar man na haar huwelijksdag zeven jaren had geleefd, en nu was zij weduwe, ongeveer 84 jaar oud, en zij diende God onafgebroken in de tempel met vasten en bidden, nacht en dag."*

Anna was dus gezeten in de schuilplaatsen van de Allerhoogste en zij vernachtte in de schaduw van de Almachtige. Daarom was zij een van de weinigen, die de heerlijkheid van de Heer mocht zien, toen Hij in het vlees gekomen was. Ziet u, dezen krijgen het verborgen manna, een bijzondere zegen!

Wij weten, hoe in de dagen van de Here Jezus, Hij alles gedaan heeft om Israël tot dit waarachtige geloof en vertrouwen in God te brengen, maar dan moet Hij tenslotte wenend zeggen in Matth.23:37. *"Jeruzalem, Jeruzalem.... Hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels"*.

Als Israël dat gedaan had, dan had het dat vreselijke lijden niet hoeven te ondergaan. Deze woorden van Jezus doen ons denken aan vers 4 in Psalm 91, waar eigenlijk hetzelfde staat: *"Met Zijn vlerken beschermt Hij u, en onder Zijn vleugels vindt gij een toevlucht; zijn trouw is schild en pantser"*. Een wonderbaar beeld. Dat de driemaal heilige God Zich vergelijkt met een vogel.

Psalm 91 zegt in vers 1. *"Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, vernacht in de schaduw des Almachtigen"*.

Dit vernachten betekent in het Hebreeuws niet het vernachten, zoals een reiziger doet in een herberg, maar zoals kinderen overnachten in het ouderhuis. Zo heeft God Zich tot een Schutse gesteld, als de schaduw van de Almachtige. Dat is een beeldspraak in het Midden Oosten.

Als men in de schaduw van iemand wil verkeren, moet men heel dicht bij hem zijn. Het is hetzelfde beeld. De Heer Jezus heeft Israël vele malen willen bijeenvergaderen. Maar Hij moet het uitwenen: *"Gij hebt niet gewild"*!

"Zie, uw huis wordt u woest gelaten(O.V.)". Er waren gelukkig discipelen en jongeren, die Hem volgden, zij bleven aan de zijde van de Heiland, in de schaduw van Hem. En heeft Hij hen niet bewaard?

Jezus spreekt het uit in het Hogepriesterlijke gebed in Joh. 17:12b. *"Ik heb over hen gewaakt en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon van het verderf, opdat de Schrift vervuld werd"*.

Als we zo dicht bij de Heer schuilen, dan kunnen wij niet verloren gaan, want de Heer zal zijn engelen sturen, zoals het ook staat in vers 11 van Psalm 91. *"want Hij zal aangaande u zijn engelen gebieden, dat zij u behoeden op al uw wegen"*.

Daarom Voorhofchristenen, treft u veel meer gevaar, als u daar blijft. Gaat toch schuilen en wonen in het Heilige der Heiligen. Want God zal nooit dulden, dat Zijn huisgenoten, die bij Hem inwonen, aangeraakt worden; daar kan de vijand u eenvoudig niet bereiken, want God die Geest is, zal ons bewaren ook voor alle boze geesten. En Hij, die in Christus Mens geworden is, en de wereld heeft overwonnen, zal Hij, als wij bij Hem blijven inwonen, dan ook niet met Hem de overwinning geven?

Ook op een andere plaats in het N.T. in Openb.11 zien wij, hoe God onderscheid maakt tussen hen, die bij Hem in gaan wonen en hen, die in de Voorhof blijven. In vers 1 en 2 lezen wij: *"En mij werd een riet gegeven, een staf (het was een meetroede dus) gelijk met de woorden: Sta op en meet de tempel Gods en het altaar en hen, die daarin aanbidden. Maar laat de voorhof, die buiten de tempel is, er buiten en meet die niet; want hij is de heidenen gegeven"*.

Zij, die in de Voorhof aanbidden, worden dus niet gemeten; maar zij, die in de Tempel aanbidden bij het Reukofferaltaar worden gemeten, wat dus betekent, dat God met deze, bijzonder rekening houdt, omdat zij met God rekening houden, evenals Kaleb en Jozua bleven vertrouwen en Hem volgden.

Wij vinden ook in Openb. 7 vermeld, dat straks een schare uit de Grote Verdrukking op bijzondere wijze behouden zal worden. Zij zullen dan niet met de Bruid weggerukt zijn, omdat zij niet klaar zullen zijn. Al zullen zij tot de Voorhofchristenen behoren, toch zullen zij nog een bijzondere zegen krijgen, zodat zij niet door de hele Verdrukking heen moeten gaan. De Bruid wordt al weggenomen, voordat er een antichrist is, want deze kan niet komen, zolang de volheid van de Heilige Geest in de Bruidsgemeente aanwezig is op aarde.

In Openb. 7 lezen we dan van hen in vers 13: *"En een van de oudsten antwoordde en zei tot mij: wie zijn deze, die bekleed zijn met witte gewaden, en vanwaar zijn zij gekomen? En ik sprak tot hem: Mijn heer, gij weet het (Johannes kende alleen de Bruid). En hij zei tot mij: Deze zijn het die komen uit de grote verdrukking en zij hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed van het Lam"*.

Waarom hoeven zij niet die laatste 3½ jaar nog door te maken, omdat zij grijpen naar Psalm 91 en geen wereldse Christenen meer zijn, maar het Heilige der Heiligen zijn ingegaan en God aangegrepen hebben.

Dit zijn de maagden, waarvan Jezus spreekt in Matth. 25:1-13, die nog ten twaalfde ure ingaan als de bruiloftsgasten, die hun gewaden wit gewassen hebben in het bloed van het Lam en zijn dus Heiligdom Christenen geworden.

In Openb. 7:15-17 lezen wij: *"Daarom zijn zij voor de troon van God en vereren Hem dag en nacht in Zijn tempel. En Hij die op de troon is gezeten, zal Zijn tent over hen uitspreiden. Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten, ook zal de zon niet op hen vallen, noch enige hitte, want het Lam, dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen van het Leven; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen"*.

Ja, de Heer Jezus heeft Israël bijeen willen vergaderen, maar zij hebben niet gewild. Er waren gelukkig wel volgelingen, die bij Hem bleven en die hebben bijzondere zegen ontvangen. Uit die volgelingen werden er twaalf apostelen en zelfs onder die twaalf was er een onderscheid, want er waren drie eersten.

Maakte Jezus dan verschil? Neen, in wezen niet, want Hij had hen allen even lief en had hen aangesteld; maar die drie weken nooit van Hem en bleven altijd bij Hem, want zij waren gezeten in de schaduw van de Almachtige.

Daarom waren die drie ook met Hem op de berg der verheerlijking en werden aan hen dingen getoond, die de anderen niet konden zien. Zij waren alle twaalf discipelen, die Hem volgden en alle gelovigen zijn uitverkoren. Maar om tot de eerste drie te behoren, moeten zij doorbreken tot in het Heilige der Heiligen, En zelfs bij die drie, was er één heel bijzondere, Johannes!

Psalm 91 werd aan hem bewaarheid. Al die apostelen hebben de marteldood moeten ondergaan, ook Johannes trachtte men te doden, maar hij stierf niet en is hij op hoge leeftijd ontslapen. Zo werd Psalm 91 aan hem bewaarheid, want hoe velen ook vielen, het heeft hem niet kunnen naderen.

Laten we hierover nadenken! De Heer zegt ook in vers 14: *"Omdat hij Mij zeer bemint, zal Ik hem bevrijden; Ik zal hem beschutten, omdat hij Mijn naam kent"*. Dit zijn de drie kenmerken van deze gelovigen: zij stellen al hun vertrouwen op de levende God, en zij schuilen heel dicht bij Hem.

Wat gaat er dan gebeuren? Als wij dat ook doen, dan gaan we steeds meer Hem leren kennen, en gaan wij Hem meer lief hebben en vertrouwen. Dicht bij Jezus leven betekent in het Heiligdom zijn en steeds meer Hem leren kennen, want dan weet ik, dat ik mij aan de eeuwige Liefde dan toevertrouwen en in die liefdesarmen ben ik eeuwig veilig en kan mij niets genaken.

De Heer heeft meer om u te geven, dan enkel wat godsdienstigheid; wat vroom te leven en te streven; God heeft ons 't Koninkrijk bereid. Een volle rijkdom van genade stroomt van het kruis van Golgotha.

Amen.